

mladé osoby a že snažil rozšířiti irredentistické hnutí v tuzemsku. Zostření trestu je odůvodněno § 3 zákona z 15. listopadu 1867 č. 131 ř. z. Ježto obžalovaný nejen měl úmysl poškoditi republiku, ale také jí způsobil škodu vojenskou zradou a jeho zločinná činnost trvala přes dva roky, bylo mu uložiti i trest peněžitý. Nálezací soud však nezjistil, ani z obsahu spisů nelze souditi, že tento trest je u něho nedobytný a jen v tomto případě nastupuje podle § 8 zák. čís. 31/29, jím byl podle § 19 čís. 1 téhož zák. zrušen § 30 zákona na ochranu republiky, na místo trestu peněžitého náhradní trest na svobodě. Nebylo proto lze uznati hned na trest náhradní; § 260 a) tr. zák. platí, jak zřejmo z jeho zařazení, jen při přečinech a přestupcích a podmínky pro uložení trestu na svobodě místo trestu peněžitého jsou tam jiné než podle § 8 zákona čís. 31/29, kde nastupuje trest náhradní jen, je-li peněžitý trest nedobytný.

Čís. 4661.

Pri výmere úhrnného trestu platí zásada, že zpravidla žiadny z jednotlivých trestov, uložených dřívejšími rozsudkami, nesmie byť celkom preminutý; v zákone nemá oporu názor, že úhrnný trest nemá prevyšovať výmeru najťažšieho z týchto jednotlivých trestov.

(Rozh. zo dňa 15. marca 1933, Zm III 72/33.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. M., v ktorej krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 25. januára 1933 vymeral súhrnný trest podľa §§ 517 a 518 tr. p., zmätočnú sťažnosť odsúdeného A. M. zamietol.

D ô v o d y:

Proti rozsudku I. stupňového súdu, ktorým bol obžalovanému v smysle §§ 517 a 518 tr. p. vymeraný súhrnný trest, podal obžalovaný zmätočnú sťažnosť čo do výmery trestu a okrem toho aj na základe § 384 č. 6 tr. p. Uvedený formálny dôvod zmätku bol uplatňovaný preto, že sa pojednávanie konalo v neprítomnosti obžalovaného, ktorý nemohol sa dostaviť pre svoju nemoc. Tento dôvod zmätku však sa tu nevyskytuje. Podľa § 384 č. 6 tr. p. je dôvodom zmätku, bolo-li hlavné pojednávanie konané v neprítomnosti jednotlivca, ktorého prítomnosť prehlasuje zákon za nezbytnú. Tieto predpoklady však v tomto prípade nejestvovaly, lebo z ustanovenia § 518 tr. p. plynie bezpochybne, že pojednávanie cieľom vymerania súhrnného trestu môže sa konať aj v neprítomnosti obžalovaného. Bezpodstatnou je tiež ďalšia námietka zmätočnej sťažnosti, že vymeraním príliš vysokého trestu bol porušený zákon. Ponevác išlo tu o výmeru súhrnného trestu za jeden trest 4 mesačného väzenia a dva tresty po 2 mesiacoch väzenia, vymeranie súhrnného trestu v trvaní 7 mesačného väzenia zodpovedá zásadám, ustanoveným v 7. a 8. odst. § 518 tr. p. Tvrdenie zmätočnej sťažnosti, že súhrnný trest nemá prevyšovať výmeru najťažšieho z jednot-

livých trestov (v tomto prípade trestu 4 mesačného väzenia), je v priamom rozpore s týmito zásadami, podľa ktorých pravidelne žiaden z jednotlivých trestov nesmie byť úplne preminutý. Námietky, že obžalovaný spáchal trestné činy pri politickej agitácii, že však teraz sa politickej činnosti zriekol, že je nemocný a že sa musí starať o rodinu, nemôžu, hľadiac k ustanoveniam 7. a 8. odst. § 518 tr. p., prísť v tomto prípade vôbec do úvahy. Zmätočná sťažnosť je tedy celkom bezzákladná a preto bola zamietnutá.

Čís. 4662.

Dovážení hmot na stavbu, uložené občanům za předpokladů § 39 zák. č. 329/21 Sb. z. a n. je veřejnoprávní povinností, uloženou zákonem.

Nejde o vyzývání k hromadnému neplnění této veřejnoprávní povinnosti, vyslovil-li se pachatel proti jejímu plnění jen před třemi osobami nebo sice před více osobami, avšak toliko formou poznámky při nahodilém rozhovoru.

(Rozh. ze dne 15. března 1933, Zm IV 42/33.)

Občanům obce Č. bylo uloženo dovážení kamene na stavbu vicinální silnice. Obžalovaný J. P. se při dvou příležitostech vyjádřil, že nepojede a že je blázen, kdo vozí kámen na vicinální cestu. Prvý soud odsoudil za to obžalovaného pro přečin podle § 15 č. 1 zák. na ochr. rep. Odvolací soud zprostil obžalovaného podle § 326 č. 2 tr. ř. z obžaloby.

Nejvyšší soud zmateční stížnost vrchního prokurátora zamítl.

Důvody:

Osvobozující rozsudek vrchního soudu jest napaden zmateční stížností vrchního prokurátora pro nesprávné právní posouzení věci (§ 385 č. 1 a) tr. ř.), a to v obou směrech, jež byly osvobození tomu základem. Nejvyšší soud neshledává v zásadě správným ten názor vrchního soudu, jakoby při vožení kamene na vicinální silnici nešlo o veřejnoprávní povinnost, uloženou zákonem, ale o povinnost uloženou úřadem z vlastní moci v mezích jeho zákonné kompetence. K této povinnosti jsou občané zavázáni na základě zákonného oprávnění obce ve smyslu § 39 zák. z 12. srpna 1921 o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí a měst s právem municipálním č. 329 Sb. z. a n.; podle tohoto ustanovení mohou býti z usnesení obecního zastupitelstva a po předchozím schválení vyššího dohlédacího úřadu v případě potřeby naprosto nezbytné pro potřebu obce žádány služby (ruční i potahy nebo motorovými vozidly). V dalších ustanoveních jest i obsah této povinnosti v zásadě vymezen a jsou jmenovitě určeny v základě i osoby, které jsou ke službám tu určeným zásadně povinny. Jest proto tuto povinnost, jakmile byla v určitém případě v mezích uvedeného zá-